

עכשו שישראל גלו מן הארץ
ואין מי שמכפר עליהם, התורה
מכפרת עליהם וממשים כשרים,
משמעותה עמהם בצלות,
משמעותה עמהן עמהן בצלות,
ומיו שאנו מסתכל ברכבי
הקדוש ברוך הוא, גורם לשכינה
להפנעה בתוך העבר, כמו שנאמר
(שעה בו) ישפילה ישפילה עד
ארץ גו.

אמר רבי יצחק, וכן מי
שמשתדל בתורה ובמעשים
כשרים, גורם לבוטה ישראל
לחרים ראש בתוך הצלות. אשרי
חלקים של אותם שמשתדרים
בתורה ימים וليلות.

בא ראה, גלגל הקדוש ברוך
הוא גלגולים בעולם כדי להרים
את ראש הצדיקים, שהרי כדי
שישׁוּס נירים את ראשם בעולם על
שנמצא צדיק לפניו, הרגין את
האדון על עבדיו, כמו שנאמר
חטאוי משקה מלך מצרים
והאפה לאדריהם למלך מצרים,
והכל כדי להרים את ראשו של
יוסף הצדיק. ובאו וראה, על ידי
ה תלום נכנע עם אחיו, ועל ידי
ה תלום התגדל על אחיו,
והתגדל על כל העולם.

וניחלו תלום שניהם איש חלמו
בלילה אחד איש בפתرون וגוי.
 בא ראה שהנה נאמר של
ה תלומים הולכים אחרי הפה.
 כאשר יוסף פתר להם את
ה תלום, למה לזה פתח פתרון
טוב, ולזה פתרון רע? אלא
שאותם ה תלומים היו על יוסף,
ומশום שידיע הברה על עקרו
ושרשו, מושום כה פתר להם
ה תלום כמו שאריך, לכל אחד
ואחד פתר להם פתרון להחיה
הברה על מקומו.

מה כתוב? ויאמר אליהם יוסף
הלו לאליהם פתרונים ספרי נא
לי. מה הטעם? מושום שבקץ צരיך

הו מכפרי עלייהו. השטא דאתגלוון ישראל
מארעא, ולית מאן דמכפר עלייהו, אוריתא
הייא מכפרא עלייהו, ועובדין דבשאן, בגין
דשכינטה עמהון בגולותא. ומאן דאייהו לא
מסתכל באrhoוי קדשא בריך הוא, גרים
לשכינטה לאחפיכא בגו עפרא, כמה דעת
אמר, (ישעה כו) ישפילה ישפילה עד ארץ גו.
 אמר רבי יצחק, וכן מאן דاشתדל
באורייתא ובעובדין דבשאן, גרים לה
לכנט ישראל, לארמא רישא בנו גלוותא.
 זכה חולקיהון דאיןון דמשתדרלי באורייתא
יממא וליל.

היא חי, גלגל קדשא בריך הוא גלאולין
בעולם, בגין לארמא רישא דעתיקיא,
דהא בגין דירים יוסף רישיה בעולם, על
דאשתחח זפה קפיה, ארגייז רבונא על
עבדוי. כמה דעת אמר חטאוי משקה מלך
מצרים והאפה לאדריהם למלך מצרים.
 וככל בגין לארמא רישא דיוסף זכה. וטא
חי, על ידא דחלמא, אהפיכא מעם אחוי,
ועל ידא דחלמא ארבי על אחוי, ואטרבי
על כל עולם:

ניחלו תלום שניהם איש חלמו בלילה
אחד איש בפתرون וגוי, תא חי,
דהא אטמר דכל חלמין אזליין בתר פומה,
יוסף כר פשר להו חלמא, אמי פשר להאי
פיישרא טבא, ולהאי פיישרא ביישא. אלא,
איןון חלמין עלייה דיוסף דוה, בגין דידע
מלה על עקרה ושרשא דיליה, בגין כה פשר
חלמא להו כמה דאצטראיך. לכל חד וחד
פשר להו כמה דאצטרא, לאחדרא מלה על
אתריה.

מה כתיב ויאמר אליהם יוסף הלו